

MARIJINO UZNESENJE

List Župe Uznesenja Blažene Djevice Marije –
Stenjevec

Br. 1 (61) – veljača 2018.

Dragi župljani,
veljača stavlja pred nas sakrament braka, koji posebno slavimo 8. dana toga mjeseca, kada molimo za bračni par, muža i ženu odnosno obitelj, koja je temelj našega društva.

Ovaj tjedan proslavili smo Svijećnicu, blagdan kojim se prisjećamo događaja iz Isusova djetinjstva kada su ga Marija i Josip 40. dan nakon rođenja donijeli u hram, kao prvorođenca, da ga obredno prikažu Bogu.

O neoskvrnjena Djevice i Majko Božja i Majko naša, koja si se ukazala Bernardici s krunicom u ruci i pokazala svima nama da je krunica snažno oruđe u svladavanju neprijatelja vjere i u zadobivanju sreće i blagoslova. Ojačaj nas u svakodnevnom životu i utješi svojim pohodom u času smrti.

EVANĐELJE:

5. NEDJELJA KROZ GODINU, 4. veljače 2018.

EVANĐELJE: Mt 5, 1-12a

U ono vrijeme: Isus, ugledavši mnoštvo, uzide na goru. I kad sjede, pristupe mu učenici. On progovori i stane ih naučavati:

»Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko!

Blago ožalošćenima: oni će se utješiti!

Blago krotkima: oni će baštiniti zemlju!

Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasititi!

Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe!

Blago čistima srcem: oni će Boga gledati!

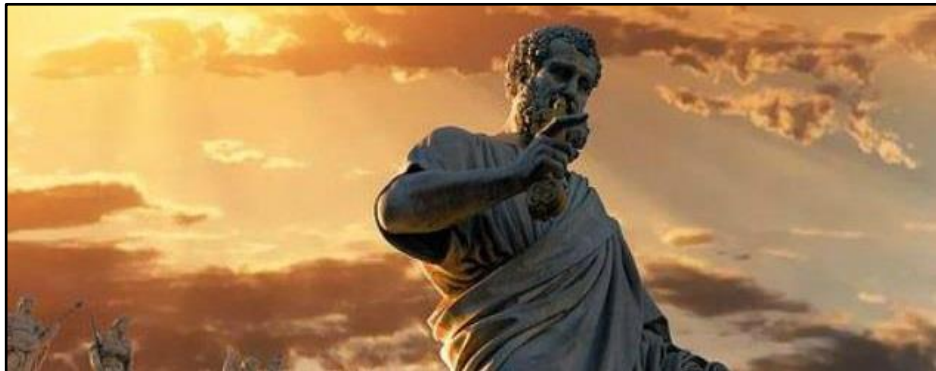
Blago progonjenima zbog pravednosti: njihovo je kraljevstvo nebesko!

Blago vama kad vas – zbog mene – pogrde i prognaju i sve zlo slažu protiv vas!

Radujte se i kličite: velika je plaća vaša na nebesima! Ta progonili su tako proroke prije vas!«

Moj veliki Bože, ponizio si sam sebe i bio na drvetu uzvišen. Ako te i ne mogu moliti za dar patnje, molim te bar za milost da se nosim s patnjom, ukoliko mi je dadne tvoja ljubav i mudrost. Daj mi podnijeti bol, kad naiđu predbacivanja, razočaranost, klevete i strah. Želim s blagošću otprijeti pogrde, a zlo uništiti dobrim. Želim se u svemu iskazati poniznim i tihim kad mi čine zlo, strpljivim kad briga i bol potraju, a sve to iz ljubavi prema tebi i tvome križu, svjestan da ću na tom putu zadobiti obećanje ovog i drugog života.

J. H. Newman

Svi smo mi udovi jednog tijela, Kristove Crkve. Da bi to tijelo bilo funkcionalno, potrebna je predanost i zajedništvo. Kao što ni sportaš ne može odraditi kvalitetan trening ni iskazati svoje sposobnosti na natjecanju ako disciplinirano i s ljubavi ne prione nekom cilju i duhom i tijelom, tako ni tijelo koje čini Crkvu, ne može opstati ako svaki ud vuče na svoju stranu. Stoga je potrebno uvidjeti važnost zadaće svakog kršćanina u svakodnevnom životu. Nisu to neke velike bitke za koje će se daleko čuti, već mala svakodnevna djela koja se sva temelje na duhu Kristova nauka. Ponekad se čini da je nemoguće slijediti taj nauk i tijelo se naizgled urušava, no stvarnost je drukčija. To je tijelo nemoguće razoriti koliko god današnja „kultura“ to pokušavala. Razlog tomu je ustrojstvo Crkve, koje nije odredio neki vlasti željan pojedinac, već Sin Božji. Znao je On da su nama ovcama svakodnevno potrebni pastiri. Stoga smo od samog početka postojanja kršćanstva blagoslovljeni svećenicima koji nas učvršćuju i povezuju u stabilno tijelo Kristovo.

A sve je počelo sa sv. Petrom...

Predanje učiteljske vlasti apostolu Petru te svim njegovim nasljedovateljima (Mt 16, 13-19) slavi se 22. veljače, na blagdan Katedre sv. Petra. To slavljenje datira još od rimskih kršćana iz IV. stoljeća, a riječ „katedra“ označava biskupovo sjedalo u katedrali i simbol je biskupove vlasti i zadaće da prenese evanđeoski nauk svojoj zajednici, ali i da preuzme odgovornost za mjesnu Crkvu. Na taj dan zahvaljujemo Bogu što je nas jača i izgrađuje kroz poslanje povjereno papi te gradi našu Crkvu na stijeni koju ni vrata paklena neće nadvladati. Katedra sv. Petra simbol je upravo tog potrebnog jedinstva Crkve, odnosno zajedništva svih vjernika.

Svake prve nedjelje u veljači slavi se Dan života. Kao što sam naziv govori, to je dan koji je posebno posvećen cijenjenju života i svih njegovih aspekata, bili oni dobri ili loši. U današnje vrijeme ljudi ne znaju cijeniti život, svaki dan im se svodi na kukanje i žaljenje za stvarima koje nemaju ili nisu napravili niti će napraviti, umjesto da pogledaju oko sebe i shvate da su taj dan napravili već dosta toga. Poanta života, i ovo govorim isključivo kao svoje mišljenje, jest da i ne možeš imati sve što želiš u životu, ne možeš raditi sve što hoćeš i kada to hoćeš. Život je kompromis, ne možeš u isto vrijeme biti s prijateljima i gledati doma film, dakle radiš kompromis i biraš jednu od tih stvari. Svaki dan imate nešto što vas može oraspoložiti, siguran sam u to: recimo, iziđete s prijateljima i nasmijete se do suza, to je već veliki razlog za slavljenje života – ili vam roditelji ili djeca kažu neku lijepu riječ. Ponekad će netko imati bolji dan, dok će nekome taj dan biti katastrofalan, no to je ono što nazivamo životom. Ničiji život nije jednak ni isti, razlikuje se u toliko stvari da bih ih do sutra mogao nabrajati. Stvar je u tome da smo svi dobili dar od Boga preko svojih roditelja i da imamo dužnost u jednu ruku napraviti sve što je u našoj moći da taj život bude što bolji i ispunjeniji. Ne mislim samo na ovozemaljske stvari, kao da je smisao života da imamo vilu, Ferrari i desetero slugu. Sve je to lijepo i puno ljudi tome teži, ali zanemaruju da ima toliko onih koji nemaju ništa, možda bez svoje krivnje, i da bi smisao života prema Bibliji bio: „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe“. Dakle, umjesto ispraznih snova i frustracije, poanta je da budemo sretni s malim stvarima, npr. u tome da pomognemo prosjaku ako smo u mogućnosti. Vjerujte mi kad vam kažem da je sanjanje lijepo i da treba težiti tome; treba biti i ambiciozan, ali ne po cijenu tuđih života.

**Život je prilika, iskoristi je. Život je sreća, zasluži je.
Život je život, brani ga! – Majka Tereza**

U starom Rimu, sudeći prema povijesnim izvorima, postojala je iznimo zanimljiva praksa. Rimski vojskovođe, ako bi izvojevali neku veliku i važnu pobjedu za Imperij, imali su pravo na Trijumf, odnosno veličanstvenu povorku ulicama u Rima, gdje bi se njima u čast organizirala veličanstvena svečanost. I upravo u tim trenucima najveće slave, kada bi na svojoj zlaćenju kočiji prolazili najvećim gradom starog vijeka i kada bi svi klicali njihovo ime, kada bi im se činilo da su na vrhu svijeta i korak do Boga, vojskovođe bi sa sobom u kočiji vozili i jednog roba. Taj bi mu rob, stojeći neprimjetno iza vojskovođe, konstantno šaptao u uho: „Memento mori“, odnosno „Sjeti se da si smrtni.“ Upravo ta praksa pokazuje kako su ljudi oduvijek bili svjesni važnosti pokore. Pokora nije, unatoč uvriježenim mišljenjima, stanje podložnosti i slabosti, već baš suprotno. Spoznati svoju nemoć, svoju prolaznost, biti svjestan da si smrtni i da u tokovima Vremena i Božjoj beskonačnosti mnoge stvari nemaju nikakav smisao, ono je što te čini velikim. Čovjek jest veličanstveno stvorenje, ali njegova svjetovna djela imaju rok trajanja. Vojskovođa Odoakar srušio je Zapadno Rimsko Carstvo, jednu od najvećih civilizacija u ljudskoj povijesti, međutim, njegovo ime današnjem čovjeku ne znači gotovo ništa. Za Andriju Mohorovičića čulo je malo ljudi, čak su i Hrvati neupoznati s njegovim radom, a jedan je od najvećih svjetskih znanstvenika na području meteorologije i seizmologije. „Većina se ljudi zavarava (...) uvjerenjem – vjeruje u vječno sjećanje (na ljude, stvari, djela, narode). (...) U stvarnosti je upravo suprotno: sve će biti zaboravljeno (...).“, zanimljivo je istaknuo lik Ludvik u romanu Milana Kundera 'Šala'. U tome i jest važnost pokore. Da nas odmakne o svjetovnih djela i otvori nam oči za ono bitno, za ono vječno. U pomaganju bratu Čovjeku, u mijenjanju pojedinačnog svemira, mi činimo više nego političari i vojskovođe zajedno. Budite ljudi, budite ponizni, pokorni i svjesni slabosti, jer tek tako postajemo veličanstveno ostvarenje Božjeg plana.

7 ISUSOVIH RIJEČI NA KRIŽU

1. RIJEČ – „OČE, OPROSTI IM, NE ZNAJU ŠTO ČINE“

Poučavao je, liječio bolesnike, mrtve uskrisivao, gladnima je dao hrane, na svadbi je umnožio vino. Opraštao je grešnicima i siromasima naviještao kraljevstvo nebesko. Sav se bio predao u službi narodu. I što je dobio za uzdarje: nepravedno su ga optužili pred tuđinskim upraviteljem, osudili na smrt i još su ga izrugivali. Oni su na njegovo dobro odvratili zlom. I što Isus čini? Proklinje? Ne! On moli za svoje mučitelje i čak ih opravdava govoreći „ne znaju što čine“. Kako je silna ljubav Kristova prema ljudima, osobito prema grešnicima. Koliko mi u svom životu možemo biti slični svome Spasitelju?

2. RIJEČ – „ZAISTA, TEBI KAŽEM: DANAS ĆEŠ BITI SA MNOM U RAJU!“

Kako je veliko pouzdanje i kako je velika vjera ovoga razbojnika! On je jedan od rijetkih koji u raspetom Isusu vide Gospodina i Krista. Kako li je velik Isus u svojoj ljubavi i u svom opraštanju! Kako je snažna Isusova riječ! Od razbojnika i odmetnika postaje spašenik, nebesnik, čovjek za kojega sigurno znamo da je u raju, jer je tako Isus rekao. O, kad bismo i mi imali pouzdanja da Bog može svaki naš grijeh i svaku našu slabost uništiti, da Bog Kristovom milošću od nas slabih ljudi hoće i može učiniti svece. Povjerujmo Bogu i dopustimo mu da nas mijenja sebi na slavu.

3. RIJEČ – „ŽENO, EVO TI SINA! SINKO, EVO TI MAJKE!“

Nakon što je Isus pokazao svoje milosrđe prema neprijateljima, njegov pogled i njegova ljubav usmjeravaju se prema dvoje ljudi u kojima je njegova spasenjska milost unaprijed djelovala. Isus povjerava svoju majku ljubljenom učeniku. To pokazuje Isusovu brigu za svoju majku, ali pokazuje da on svim svojim učenicima, dakle svim kršćanima, želi dati Mariju za majku. Dok on ostaje sam u svojoj patnji, nama postavlja pomoć i milost. Ivan je primio Mariju ne kao teret, nego kao najvrjedniji Isusov dar. Taj dar Isus daje i nama.

4. RIJEČ – „ŽEDAN SAM“

Ovdje se ne radi samo o tjelesnoj žeđi uzrokovanoj velikim gubitkom krvi, nego i o tome da se trebaju ispuniti Pisma. Ovdje se više radi o duhovnoj žeđi. Isus je žedan jer se ljudi ne odazivaju njegovu pozivu i odbijaju njegovu milost. On je žedan zbog ljudske zatvorenosti i tvrdoće ljudskog srca. I ovdje se ispunja Pismo: samo po Kristovoj smrti i uskrsnuću ostvaruje se naše spasenje. Spasiteljeva žeđ budi u spašenima žeđ za Bogom. Isuse, hvala ti što nas po svojoj žeđi potičeš da samo tebe tražimo i za tobom žeđamo.

5. RIJEČ – „BOŽE MOJ, BOŽE MOJ, ZAŠTO SI ME OSTAVIO?“

Najteže što se Sinu može dogoditi jest svijest da ga je Otac napustio. Svaki grijeh znači udaljevanje od Boga. Što je veći grijeh, to se čovjek više udaljava od Boga, to je usamljeniji. Isus je na se uzeo naše grijeha, zato na najstrašnji način trpi posljedice grijeha: osjeća se posvema udaljen od svog nebeskog Oca. Isus je toliko puta rekao: „Ja i Otac jedno smo“. A sada, evo, u svojoj ljudskoj naravi zbog naših grijeha mora trpjeti ono što mu je najteže: mora osjetiti što to znači biti beskrajno udaljen od Boga. Isus umire tako da bi nakon njega svi ljudi mogli umirati sa sviješću i s vjerom da je Bog uz njih i da Bogu idu.

6. RIJEČ – „OČE, U TVOJE RUKE PREDAJEM DUH SVOJ!“

Iz ovozemaljske napuštenosti vraća se Isus u zaštitničko krilo Nebeskog Oca. Isus je uzeo dijela u našoj grešničkoj zapuštenosti, da bismo mi mogli imati udjela u njegovoj nebeskoj proslavi. Nakon što je Isus u potpunosti ispunio Očevu volju, sada je s njim još dublje i u svojoj ljudskoj naravi povezan. Poslije strahovitih muka Krist i u svojoj ljudskoj naravi prima neizrecivu nagradu: Bogu predaje svoj duh i ulazi u neiskaziv mir Božjeg kraljevstva. Tako je i s nama ljudima. Po posvemašnjem predanju Bogu, nakon što po Božjoj volji i po Božjem pripuštenju prihvatimo sve nedaće ovoga života, dobit ćemo neiskazivu nagradu pripremljenu onima koji su ostali vjerni do kraja.

7. RIJEČ – „DOVRŠENO JE!“

Isusova riječ „Dovršeno je!“ nipošto ne želi izreći samo to da mu je došao kraj, ni samo da su ispunjena sva Pisma o njemu pisana, nego baš da je dosegnuo vršak, savršenstvo one ljubavi kojom je „ljubio svoje, sve do smrti, smrti na križu“, dakle do savršenstva, jer „nitko nema veće ljubavi od ove da svoj život dade za svoje prijatelje“. Time je Isus ispunio i dovršio zadaću koju mu je Otac dao. Time je Božja ljubav pobijedila zavist, mržnju, oholost, uznositost, prijetvornost, zaplotnjaštvo, zlo oko i sve ono što nagrđuje čovjeka kao vrhunac Božjeg stvorenja. Neka Kristovom milošću u nama bude što više te Kristove ljubavi.

ŽUPNE INFORMACIJE

RADNO VRIJEME ŽUPNOGA UREDA: od utorka do petka: 9-11; 17-19 h

SVETE MISE: nedjeljom u 7:30, 9:30, 11, 12:30, 18:30

radnim danom u 7:30 i 18:30

(ponedjeljkom nema svete mise u 7:30)

KLANJANJE: svakoga četvrtka nakon večernje svete mise

VEČERNJA MOLITVA ČASOSLOVA: tijekom večernje svete mise
utorkom i petkom

SAKRAMENT ISPOVIJEDI: radnim danom pola sata prije svete mise
te svake nedjelje tijekom svetih misa

MOLITVENA ZAJEDNICA MARIJINI GLASNICI: ponedjeljkom u 20:15

ZAJEDNICA MARIJINA LEGIJA: utorkom prije svete mise u 17 h

ZAJEDNICA KURSILJO: srijedom prije mise u 17:30

MINISTRANTSKI SUSRETI: subotom u 10 h

Vijesti iz župe i ostale informacije potražite na župnoj mrežnoj stranici:
www.gospastenjevecka.hr

PEPELNICA – POČETAK KORIZME

14. veljače 2018.

Na blagdan Pepelnice, svećenik posipa kršćane pepelom, uz riječi:

„Spomeni se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti.“ ili

„Obratite se i vjerujte Evanđelju!“

Listić izdaje: Župa Uznesenja Blažene Djevice Marije – Stenjevec

Stenjevec 9, 10090 Zagreb – Susedgrad

Tel. i faks: (01) 3732-729; **mob:** 098/469-166

E-mail: gospastenjevecka@inet.hr

Web: www.gospastenjevecka.hr

Župnik: preč. Vjekoslav Meštrić

Listić uređuju: Neven Škrlec, Petra Bičanić, Petra Kottek, Ivan Fedor, Filip Fišić,
Trpimir Stary, Ksenija Čičak

Lektor: Jelena Ucović